

synet til Ølstaten. Der havde den højtærede Minister den subtile Argumentation til en Begyndelse, at der ligefrem skyldes ham Penge. Da vi i Aaret 1891 fik den store Ølstat gennemført og samtidig visse store Reforme, mente den ærede Finansminister, at ved den Fordeling af Udgifter og Indtægter, der den Gang skete, fik han noget til gode; han opgør det nu til 600,000 Kr. Det er mig ufatteligt, hvis det er rigtigt, at den ærede Minister da kan forlange en saa stor Sum, som han forlanger ved dette Lovforslag; men det forekommer mig samtidig, at dette beror paa, at den ærede Minister gør sig en falsk Forestilling om, hvorledes Statens Udgifter og Indtægter overhovedet skulle bestyres. Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister har den Mening, at Statskassen bestyres af ham, som hans private Formue bestyres af ham. Naar der er brugt nogle Penge til at afholde en Udgift med, som ganske vist har fundet Rigsdagens Billigelse, og som Staten altsaa har sat sit Segl paa, saa mener den ærede Minister, at hvis han har faaet en Nedgang i Indtægterne derved, har han en Fordring paa at faa dette erstattet. Det er, som om Pengene ere gaaede ud af den ærede Ministers egen Lomme, og han kommer derfor til os og siger: jeg maa have de Penge igen. Nu kan jeg paa en vis Maade finde det ret forklarligt, at den ærede Finansminister betragter Statskassen som sin private Lomme; thi naar den ærede Minister i en Række af Aar har bestyret den paa den Maade, at han ganske rolig har taget Penge til de Formaal, som han har fundet for godt, uden at tage Hensyn til Rigsdagens Billigelse, saa kan jeg ret vel forstaa en saadan Opfattelse fra hans Side. Men jeg kan ikke forstaa, at man her i Folketinget kan have den Betragtning, at man, fordi man har bevilget Penge til visse Udgifter, absolut ogsaa skulde have ny Indtægter til det Beløb, hvormed han mener, at disse Udgifter overskrider Indtægten. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at den ærede Ministers Beregning er forkert, thi han har jo en stadig stigende Indtægt. Følge Overflaget skulde Indtægten i Aar have været 54 Mill., men der er i Stedet for kommet ca. 56 Mill. ind i Statskassen, saa vi se, at den ærede Minister ikke paa dette Punkt har

været uheldig stillet. Jeg benægter imidlertid i og for sig, at der her skulde være en Forpligtelse for Tinget til at komme den ærede Minister i Møde paa dette Punkt. Da den ærede Minister dernæst kom til Ølstaten, sagde han: Ølstaten er saa og saa stor, og derfor maa jeg forlange, at der bevilges mig en anstændig Brændevinsstat — og den ærede Minister betonedes meget skarpt dette Udtryk: en anstændig Brændevinsstat, som om han mente, at der ingen Harmoni vilde være i hans Tilværelse, naar han ikke fik Brændevinsstaten op i en passende Højde eller i en Højde, som svarede til Ølstaten. Heller ikke her forekommer det mig, at den ærede Minister staar paa nogen særlig logisk Grund. Her have vi bevilget ham en Ølstat — ganske vist imod adskilliges Vilje — en Ølstat, der falder haardt paa Befolkningen og tvinger mange Penge ud af dens Lomme, og nu skulde der, fordi denne Stat er bevilget ham, være givet den ærede Minister tilstrækkelig Grund eller endog Ret til at forlange en ny Stat; det tror jeg dog ikke, den ærede Minister vil komme meget langt med. Jeg tror dog, at en Rytte vil den Forhandling, der er ført her i Salen, have gjort, nemlig den, at man fra mange Sider er kommet bort fra at forhøje Ølstaten fra de 7 Kr. til de 10 Kr. Jeg kan ikke indse, at der efter alle de Udtalelser, der ere faldne, er nogen som helst Rimelighed for eller nogen fornuftig Grund til, at vi skulde stige fra 7 til 10 Kr. For det første er der ingen økonomisk Grund dertil, fordi Ministeren ganske sikkert vil faa ind ved Hjælp af de 7 Kr. det Beløb, som han mener at have Fordring paa, de 5 Millioner Kr., som han har Krav paa at faa ind i Ølstat. Aar for Aar er Ølstaten jo stegen, og der er ingen Tvivl om, at den vil stige mere endnu. Derfor vil der, i alt Fald i de første Aar, være nogen Fare ved at forandre de 7 Kr. til 10 Kr., idet det dog er muligt, at ved den Fordyrelse, som derved kommer paa Øllet, vil Forbruget atter synke. Jeg tror altsaa, at den ærede Finansminister vil staa sig ved at lade Ølstaten blive staaende ved 7 Kr., i alt Fald i adskillige Aar. Og naar der ingen økonomisk Nødvendighed er derfor, naar de 5 Millioner alligevel ville komme ind, saa er det dog ret urimeligt at gøre Øllet endnu